

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

ΟΙ ΣΤΕΝΙΩΤΕΣ ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΥΝΑΒΙΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ

Η ΟΡΘΟΡΟΞΗ, εϋφορη, πολύ κοντινή και μη Σλαβική Ρουμανία υπήρξε, από πολύ πριν την επανάσταση του 1821, πόλος έλξης των Έλλήνων μεταναστών, κυρίως εμπόρων και ναυτικών· άλλωστε ρωμής και Ρωμανός, βγαίνουν από την ίδια ιστορική ρίζα και πολιτιστική συγγένεια και γι' αυτό πάντοτε αγαπούσαν και αγαπούν τους Έλληνες και τους θαυμάζουν.

Έκείνους που δέ χώνεψαν ποτέ είναι οί Έβραίοι, τούς όποιους αποκαλοϋν μέ τόν Έλληνικό όρο «αλάδωτους», διότι μή βαπτισθέντες δέν «έμυρώθησαν» κοινώς δέν «έλαδώθησαν». Επίσης σχεδόν όλα τά πανέξυπνα, ρουμάνικα ανέκδοτα άφοροϋν γκάφες «αλάδωτων».

Έκτός όμως από τίς παραπάνω λίαν εϋνοϊκές συνθήκες του κοινωνικού περιβάλλοντος υπήρχε και ό Μεγάλος δημιουργός και συντελεστής τής καθόλου ανάπτυξης και προόδου, ό περιφημος πλωτός ποταμός Δούναβης!! Ό Δούναβης⁶ λοιπόν, ό όποιος μέ τίς μεγάλες παραδουνάβιες πόλεις Βραΐλα, Γαλάτσι, Ίσμαήλ, Ρένι κ.λ.π., έξυπηρετούσε και έξυπηρετεί τήν διακίνηση τεράστιου όγκου μεταφορών από και πρός τήν κεντρική και άνατολική Εϋρώπη, μέσω Μαύρης Θαλάσσης, παρέχοντας έτσι στους μετανάστες άπειρες δυνατότητες και εϋκαιρίες προόδου. Ίδιαίτερα οί πολυμήχανοι Κεφαλονίτες μέ τούς μεγαλεμπόρους των

6. Ό γράφων έχει ως Πλοίαρχος προσωπικήν έμπειριαν δέκα ταξιδίων μέσα στον Δούναβη στην δεκαετία του '60 -'60που Αρχιπλοηγός του Δούναβη τό 1965 ήτο ό Έλληνικής καταγωγής λεβεντάνθρωπος Άλεξάνδρου- και έπομένως ή αλήθεια των πληροφοριών έχει άπολύτως έξακριβωθεί.

ήλεγχαν, σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα, τό εμπόριο καί τίς μεταφορές τῶν σιτηρῶν, ξυλείας καί ἄλλων προϊόντων. Μέχρι καί τό 1961 ἔβλεπα στό λιμάνι τῆς Βραΐλας τίς τεράστιες ἐγκαταστάσεις τῆς ἐταιρείας Λυκιαρδοπούλου. Ἀλλά καί οἱ Ἀνδριῶτες Ἐμπειρικοί δέν ὑστεροῦσαν στόν ἔλεγχο τοῦ ἐμπορίου καί τῶν μεταφορῶν.

Ἔτσι βλέπομε, ὅτι, ἤδη ἀπό πολύ ἔνωρίς, τό Ἑλληνικό δαιμόνιο εἶχε δημιουργήσει στή Ρουμανία μιά πολυπληθῆ καί πάρα πολύ ὑψηλῆς οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς στάθμης Ἑλληνική κοινότητα, κυρίαρχη τῶν λιμανιῶν καί πρόσφορη καί ἔτοιμη νά δεχθεῖ νέους μετανάστες ἀπό τήν ἐλεύθερη πλέον Ἑλλάδα.⁷ Ἡ κυριαρχία δέ αὐτή τῶν λιμανιῶν, ἡ ὁποία δέν ἀποτελεῖ σχῆμα λόγου, ἀλλά ξεκινοῦσε ἀπό τίς ἐκβολές στό Σουλινά καί περνώντας τό Γαλάτσι ἔφθανε μέχρι τό ἀπώτατο πλευσίμο ὄριο τοῦ Προῦθου, συνεχίστηκε ἐμμέσως, ἀλλά ὀλοκληρωτικῶς καί στά πρῶτα χρόνια τοῦ ἐπιβληθέντος κομμουνιστικοῦ καθεστώτος. Δέν ὑπῆρχε κανένα ναυτικό πρακτορεῖο καί ἐπιχείρηση τροφοδοσίας σέ ὅλα τά ρουμανικά λιμάνια, πού νά μὴν ἐλέγχεται ἄμεσα ἀπό ρωμηούς, διότι οἱ κομματικοί διευθυντές, ὄντες τελείως ἄπειροι, ἀπλῶς ὑπέγραφαν καί ἔπαιρναν καί τά δωράκια τους μιά καί ἡ ἐκπαίδευσή τους προχώρησε ταχύτατα⁸!!!

Ἐνα τέτοιο, λοιπόν, μεγάλο τμῆμα τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητας τῆς Ρουμανίας –ἴσως τό μεγαλύτερο– εἶχε, ὅπως προαναφέραμε, ἐγκατασταθεῖ, πρὶν τήν ἐπανάσταση τοῦ '21, στό Γαλάτσι.

Τό Γαλάσιον ἢ Γαλάτσι εἶναι τό μεγαλύτερο ποτάμιο λιμάνι τῆς Ρουμανίας. Εὐρίσκεται 15 χιλιόμετρα νοτίως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Προῦθου παραποτάμου τοῦ Δούναβη, ἀπό τίς ἐκβολές τοῦ ὁποίου (Δούναβη) ἀπέχει 148 χιλιόμετρα. Ὁ πληθυσμός του εἶναι ἀνάμεικτος Ρουμάνοι, ΕΛΛΗΝΕΣ, Γερμανοί, Οὔγγροι, Ἰου-

7. Κατά τό ἐγκυκλοπαιδικό λεξικό «Λα-Ρούς» πολλοί Ἕλληνες μετανάστες –κυρίως ναυτικοί ἀπό τά νησιά τοῦ Αἰγαίου, περίπου 600– εἶχαν συγκεντρωθεῖ στό Γαλάτσι καί κάνοντας ἐπιδρομικό ρεσάλτο κατέλαβαν 15 τούρκικα ποταμόπλοια, τά ὁποία ἐχρησιμοποίησαν κατά τήν ἐπανάσταση τοῦ 1821.

8. Ὑπῆρξαν δέ τόσο καλοὶ μαθητές, πού σέ χρόνο μηδέν, ἔμαθαν ὅλες τίς κομπίνες τοῦ φάσματος τῆς ναυτιλίας, πράγμα πού βόλευε τόν Ἑλληνα Πλοίαρχο μέ τόν ὁποῖον εἶχαν πάντοτε ἀγαστή καί ἀσφαλή συνεργασία σέ κάθε μορφῆς κομπίνα.

δαίοι και Βούλγαροι και ἀνήρχετο τό 1835 σέ 8000 (ὀκτώ χιλιάδες) κατοίκους. Κατά τό τέλος δέ τοῦ 19ου αἰώνα, ὕστερα ἀπό ὠρισμένες βελτιώσεις, μπόρεσε νά δεχθεῖ και νά ἐξυπηρετήσῃ ἀτμόπλοια ἀνοιχτοῦ πελάγους μέχρι και 5000⁹ τόνων. Ἐπίσης ὑπῆρχαν τελειότατα και πολυάριθμα πνευματικά και ἐκπαιδευτικά ἰδρύματα ὄλων τῶν εἰδῶν και βαθμίδων μέ ἄριστους ἐκπαιδευτικούς. Ἀκόμη ὁ μεγαλύτερος και ὠραιότερος ναός τοῦ 18ου αἰῶνος ἐπί τῆς μεγάλης κεντρικῆς ὁδοῦ ἦτο ὁ Ἑλληνικός Ναός, τῆς «Μεταμορφώσεως». Ἐπίσης ὁ Ναός «Τῆς Παναχράντου Μητρος» –Ἑλληνικός και αὐτός– κτισθεῖς τό 1647 εἶναι ὁ ἀρχαιότερος Ναός τοῦ Γαλασίου και κτίσθηκε μέ ὕλικά ἀπό τό Ρωμαϊκό ὄχυρό τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ.

Σ' αὐτό τό πλούσιο και πολιτισμένο γιά τήν ἐποχή του, Γαλάτσι, κατέφυγαν οἱ Στενιῶτες μετανάστες στή Ρουμανία. Κύρια αἰτία αὐτῆς τῆς προτίμησης, ἐκτός ἀπό τό ὅ,τι ἦτο πλούσιο και ἐλληνοκρατούμενο, ἦτο ὁ Δούναβης και τά λιμάνια του μέ τίς ἄπειρες δυνατότητες και εὐκαιρίες γιά ἐργασία και προκοπή.

9. Ὁ γράφων ἐφόρτωσε 5500 τόνους τιμῆντα στήν δεκαετία τοῦ '60, ὡς πλοίαρχος πλοίου 6000 τόνων.